

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milady Haplové a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobce **V. Ž.**, zastoupeného JUDr. Zdeňkou Mikovou, advokátkou se sídlem Mladá Boleslav, Kalefova 404, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze č. j. 47 Az 198/2003 – 38 ze dne 3. 12. 2004,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce (dále jen „stěžovatel“) nadepsaný rozsudek Krajského soudu v Praze, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného čj. OAM-1991/AŘ-2002 ze dne 19. 9. 2002. Tímto správním rozhodnutím ministr vnitra (dále jen „správní orgán II. stupně“) zamítl rozklad stěžovatele a napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 26. 9. 2001 čj. OAM-3733/VL-10-P16-2000, kterým bylo zastaveno řízení o udělení azylu stěžovateli podle ust. § 25 písm. d) zák. č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů, (zákon o azylu) potvrdil. Krajský soud po provedeném dokazování dospěl v rozsudku k závěru, že správní orgán I. stupně postupoval při předvolání žalobce k pohovoru zcela v souladu se zákonem a řízení o žádosti pak zastavil podle ust. § 25 odst. 1 písm. d) zákona o azylu ve znění platném v době vydání rozhodnutí (dále jen zákon o azylu). Soud neshledal důvodnost žaloby dovozující nezákonnost rozhodnutí žalovaného o zamítnutí rozkladu proti

prvostupňovému správnímu rozhodnutí, neboť žalobcem v obecné rovině tvrzené porušení zákona nebylo zjištěno. Při přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí soud nemohl přihlídnout k důvodům žádosti o azyl, neboť předmětem přezkumu nebylo rozhodnutí o neudělení azylu, nýbrž rozhodnutí o zastavení řízení. Žalobu jako nedůvodnou podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

V podané kasační stížnosti stěžovatel napadl rozsudek krajského soudu z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 písm. a), d), e) zák. č. 150/2002 Sb. a namítal, že na ubytovně v P., Z. 61 měl hlášený pobyt a bydlel i poté, co podal žádost o udělení azylu, ale majitel ubytovny mu nikdy žádnou zásilku ani oznámení o uložení zásilky nepředal. Telefonicky několikrát zjišťoval termín pohovoru, ale nebyl mu sdělen. Při prodlužování víza v P. s. J. mu pak bylo doručeno rozhodnutí ze dne 26. 9. 2001 o zastavení řízení o udělení azylu. Již tehdy měl k dispozici mobilní telefon, jehož číslo bylo pracovníkům pobytového střediska známé, tudíž nikoliv vlastní vinou se nedozvěděl o tom, že je k pohovoru předvoláván. Stěžovatel v kasační stížnosti uvádí důvod odchodu z vlasti a závěrem navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozhodnutí Krajského soudu v Praze ze dne 3. 12. 2004 zrušil a věc vrátil tomuto soudu k novému řízení.

Žalovaný ve vyjádření navrhl zamítnutí kasační stížnosti, neboť při předvolání stěžovatele k pohovoru postupoval v souladu s právním předpisem a k tvrzeným skutkovým důvodům se nevyjádřil neboť nejsou předmětem řízení rozhodnutí o zastavení řízení.

Ze správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatel byl správním orgánem I. stupně předvolán dne 26. 6. 2001 k pohovoru dne 17. 7. 2001 písemností, doručovanou podle ust. § 24 odst. 1 zákona o azylu do vlastních rukou na adresu hlášeného pobytu v P., Z. 61, U. S. s.r.o., která se po uplynutí úložní doby vrátila správnímu orgánu I. stupně zpět jako nevyzvednutá. Podruhé byl stěžovatel předvolán dne 22. 8. 2001 k pohovoru dne 25. 9. 2001 písemností doručovanou do vlastních rukou na adresu K. 4, P. 4, kde měl podle čestného prohlášení pobyt od 16. 8. 2001. Uvedená písemnost byla vrácena správnímu orgánu I. stupně jako nedoručená se sdělením, že na uvedené adrese adresát není znám, není uveden v seznamu nájemníků ani na schránce. Jeho pobyt v době druhého doručování předvolání k pohovoru nebyl tudíž správnímu orgánu znám a proto přistoupil k doručení písemnosti s předvoláním k pohovoru způsobem podle ust. § 24 odst. 3 zákona o azylu, když písemnost uložil v pobytovém středisku a oznámení o uložení vyvěsil od 7. 9. 2001 do 21. 9. 2001. Následně rozhodnutím ze dne 26. 9. 2001 řízení o udělení azylu podle § 25 odst. 1 písm. d) zastavil. Rozhodnutí bylo stěžovateli doručeno dne 9. 11. 2001. Ministr vnitra jako správní orgán II. stupně přezkoumal rozkladem napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně a dospěl k závěru, že správní orgán při doručování předvolání stěžovatele k pohovoru postupoval v souladu s ust. § 24 odst. 1, 3 zákona o azylu, neshledal objektivní příčiny jeho nedostavení se k pohovoru, obsah spisového materiálu neumožňoval rozhodnout ve věci a proto řízení podle § 25 odst. 1 písm. d) zákona o azylu důvodně zastavil.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek Krajského soudu v Praze v rozsahu stížních námitek uvedených v kasační stížnosti shledal, že kasační stížnost není důvodná.

Podle zjištění soudu v daném případě byly splněny podmínky pro zastavení řízení o udělení azylu podle § 25 odst. 1 písm. d) zákona o azylu. V postupu správního orgánu při předvolání stěžovatele k pohovoru dne 17. 7. 2001 a 25. 9. 2001 soud stejně jako správní orgán II. stupně neshledal pochybení při předvolání k pohovoru postupoval správní orgán

v souladu s ust. § 24 odst. 1 a odst. 3 zákona o azylu. V ustanovení § 24 zákona o azylu upravujícím doručování písemností žadateli o udělení azylu není pobytovému středisku stanovena povinnost sdělovat termín pohovoru telefonicky k dotazu žadatele o azyl či z iniciativy správního orgánu. Nejvyšší správní soud proto nemohl přihlídnout k této námitce stěžovatele uvedené v kasační stížnosti a shledal ji jako nedůvodnou.

Stížní námitku dle ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. neshledal soud důvodnou, neboť na daný skutkový stav správní orgán i soud aplikovaly odpovídající zákonné ustanovení a správně dovodily, že k zastavení řízení podle ust. § 25 odst. 1 písm. d) zákona o azylu došlo po splnění podmínek v tomto zákonném ustanovení uvedených.

Ke stížní námitce podle § 103 odst. 1 písm. d), která nebyla stěžovatelem konkretizována, soud uvádí, že nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti či nedostatku důvodů rozhodnutí, popř. jiné vady řízení před soudem, které by mohly mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, neshledal.

Stížní námitka podle ust. § 103 odst. 1 písm. e) spočívající v nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení není pro danou věc případná, neboť Krajský soud v Praze nerozhodl o odmítnutí návrhu či zastavení řízení, nýbrž žalobu zamítl.

Nejvyšší správní soud s poukazem na výše uvedené dospěl k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí o zastavení řízení o udělení azylu a zamítnutí rozklad, bylo vydáno v souladu s ust. § 59 odst. 2 správního řádu a § 25 odst. 1 písm. d) zákona o azylu, ve vlastním řízení nezjistil naplnění žádného z důvodů kasační stížnosti, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona, žalovaný správní orgán měl ve věci úspěch, nevznikly mu však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti, soud mu proto náhradu nákladů řízení nepřiznal (§ 60 odst. 1 ve spoj. s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 22. března 2006

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu

